

SVIŽNÍK / VÁNOCE 2016

Zpravodaj Nadačního fondu a Sdružení Klíček

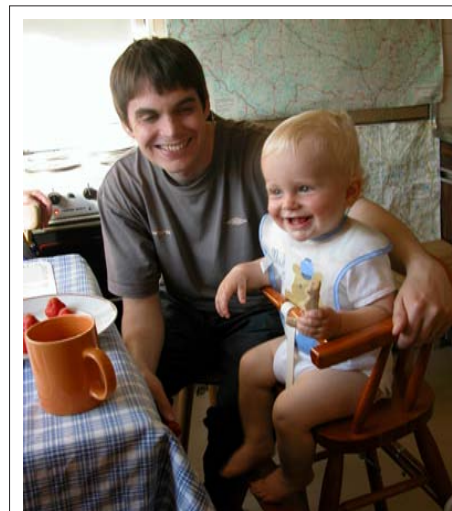
Milí přátelé,

srdečně Vás zdravíme z posázavských Malejovic, odkud k Vám posíláme přání krásných Vánoc a všeho dobrého do nového roku 2017. V dnešním Svižníku se dočtete něco z novinek, které v naší práci máme – a že jich opravdu není málo. Dokonce je kvůli tomu tentokrát náš Svižník většího formátu, než obvykle.

Možná jste v posledních měsících zaregistrovali v médiích (dostali jsme se dokonce do hlavních večerních zpráv České televize!) reflexi dramatické situace kolem svépomocné rodičovské ubytovny, kterou jsme už v roce 1993 zřídili v motolské nemocnici v Praze a která od té doby, tedy celých 23 let, velice dobře sloužila mimopražským rodinám, které potřebovaly zázemí po dobu, kdy se jejich nemocné dítě ve FN Motol léčilo.

Od letošního jara jsme ale čelili nečestnému jednání a velkému tlaku ředitele nemocnice, Miloslava Ludvíka, který z nějakého důvodu začal usilovat o to, abychom s ubytováním rodičů na půdě FNM skončili. A ač jsme se dosud nedozvěděli, proč vlastně pan ředitel proti svépomocné rodičovské ubytovně vyvinul tolik síly, museli jsme s koncem října prostory ubytovny vyklidit.

Pokud jste dění kolem motolské ubytovny nesledovali, přidávám jen velmi stručně shrnutí: 26. dubna nám pan ředitel Ludvík na schůzce, kterou jsme sami iniciovali (abychom požádali vedení nemocnice o větší prostory k ubytování rodičů), oznámil, že je mu to sice moc líto, ale že kvůli novele zákona o nakládání s majetkem státu není možné, abychom v ubytování rodičů dále pokračovali. V čem přesně by měl novelizovaný zákon pokračování naší práce bránit ovšem říci nedokázal. Jak jsme záhy sami zjistili, novela zmíněného zákona nepřinesla ve vztahu k naší práci žádnou změnu – a pana ředitele jsme na to také hned upozornili. Člověk by čekal, že se tím situace vyjasní a vyřeší, ale pan ředitel nás překvapil: přišel totiž s novým důvodem, kvůli němuž nemůžeme v ubytování rodičů pokračovat: nemocnice totiž prý právě ty prostory, o něž se staráme, nutně potřebuje. Na naši otázku, k jakému účelu má těch pár pokojů, ve kterých rodiče už třiadacet let ubytováváme, nově sloužit, pan ředitel odpověděl, že nám do toho nic není. Postupem času sice z jeho úst nějaké důvody zazněly – i ty se ale neustále měnily, a prostory „naší“ ubytovny navíc nebyly pro žádný z uvedených účelů vhodné. Několik měsíců jsme se snažili věcně argumentovat a hledat řešení – a když jsme se se všemi námitkami vypořádali, oznámil nám pan ředitel, že nám žádné důvody sdělovat nemusí a že prostě chce, abychom se vystěhovali. Podrobnější informace i odkazy na články a další texty najdete na facebookové stránce, kam se dostanete přes odkaz na našem webu www.klicek.org.

Jeden z tisíců příběhů, v nichž ubytovna dobře posloužila: chlapec na fotografii byl už propuštěný z nemocniční péče, ale jeho tatínek velmi uvítal možnost zůstat s ním ještě pár dní nablízku své ženě, která byla (stejně, jako jejich malý syn) zraněna při autonehodě a která ještě intenzivní péči zdravotníků potřebovala. Vidět na displeji telefonu čerstvé fotky směřujícího se synka pro ni bylo nejen ujištěním, že chlapec autonehodu skutečně přežil, ale i potvrzením toho, že se mu dobře daří. Na ubytovnu na pár dní přijely i chlapecova teta a babička – pro některé rodiny je potřeba být i v nemocnici spolu zvláště naléhavá.

Na snímku vlevo je zachycený jeden ze čtyř pokojů, které jsme měli k dispozici. Tento byl největší, vešli se do něj najednou pohodlně čtyři lidé. Na snímku vpravo je ten samý pokoj krátce před půlnocí, v pondělí 31. října, po vystěhování všeho vybavení – zůstala tu jen krásná nová podlaha, kterou jsme před časem pokládali, stejně jako v dalších dvou pokojích, a také zrcadla a sušáky na zdech. Celkem jsme se starali o 120 m²: polovinu tvořily 4 pokoje, a druhou polovinu zázemí: společné toalety, koupelny, kuchyňka, prádelna a sklad. Každý rok jsme na této ploše ubytovali asi 800 lidí, ročně to bývalo kolem 2.500 noclehů.

Na snímku vlevo vidíte značnou část "obsahu" naší svépomocné rodičovské ubytovny – vyskládaného jako dětská stavebnice. Nakonec to byl svým způsobem docela uklidňující pohled: co se dá vystěhovat, a dokonce za tak krátkou dobu, dá se za stejně krátkou dobu zase nastěhovat. "Když se jedny dveře zavírají, jiné se otvírají," zaznívalo od několika pomocníků při stěhování. Komentáře procházejících zaměstnanců nemocnice, kteří se u nás během stěhování zastavovali, nelze pro přílišnou jadrnost přetisknout, dají se však jednoznačně interpretovat jako projev sympatie s naší prací a pochopení pro naši situaci.

S vystěhováváním ubytovny jsme začali v pondělí 31. října až odpoledne – jednak jsme stále doufali, že zvítězí zdravý rozum a stěhování nakonec nebude nutné, jednak jsme chtěli dát ubytovaným rodičům dost času na sbalení věcí a přestěhování se na nemocniční ubytovnu. Z vedení nemocnice však nepřišel žádný pozitivní signál – ani nikdo jiný, pokud tedy nepočítáme kameramana interní motolské televize a několik pánů z ochranky, kteří nás – jak se později ukázalo – natáčeli také, ale skrytě. Všimli jsme si, že se k nám stále otáčejí tak, aby na nás mířilo cosi malého, co měli připnutého na uniformě – na přímý dotaz, pro koho nás filmují, vysvětlili, že pro vedení nemocnice. Skoro se za to omlouvali, protože jim naše odhalení nebylo nijak příjemné.

Po poledni jsme tedy začali se stěhováním. Venku před ubytovnou se postupně hromadilo velké množství nábytku a dalšího vybavení – většina nábytku byla pořízena v loňském roce, kdy jsme díky sponzorské podpoře společnosti Horizon Holding celou ubytovnu nově vybavili. Větší kusy nábytku, který jsme před rokem skládali přímo na pokojích, bylo teď třeba rozmontovat, aby se vůbec daly vynést na chodbu a svézt výtahem do přízemí. Celé stěhování byla neradostná práce a ještě dnes je to pro nás jako zlý sen: k ubytovně se za ty roky váže tolik silných příběhů, že nebylo možné na ně při stěhování nemyslet... S vyklizením nám přišlo pomoci více než 40 lidí, někteří přijeli i z velké dálky. Někdo se mohl zdržet jen chvíli, někteří ale zůstali dlouho do noci, než jsme všechno postupně zabalili, naložili a odvezli. Díky nezištné pomoci pana Jiřího Vlasáka ze společnosti Pragotour, s. r. o. a pana Pavla Šmice ze společnosti Condor, jsme měli k dispozici velká auta a dokonce i zajištěné skladovací prostory zdarma. Všem pomocníkům patří naše velké díky! Kolem stěhování se pohybovalo i několik novinářů, například Ludvík Hradílek z Aktuálně.cz, kterého sice nejprve přes ubytovenskou vrátnici nechtěli vůbec pustit, ale nakonec nafotil moc pěknou fotoreportáž – odkaz na ni máme na svém facebooku.

Když jsme před půlnocí vyklizené prostory znovu s pány z ochranky procházeli (aby si mohli zdokumentovat, že jsme vše opravdu stihli vyklidit ještě 31. října), připadaly nám prázdné vystěhované pokoje nejen neskutečně smutné, ale také mnohem menší, než když byly zařízené. A vybavila se nám slova P. Jaroslava Mikeše, který nás přišel odpoledne během stěhování povzbudit: „Pán Bůh tomu dílu tady žehnal 23 let, ale ty čtyři pokoje – to je pro tak velké dílo málo, chce to něco většího!“ A tak začínáme sbírku na novou, větší ubytovnu. Pokud byste chtěli přispět, můžete využít nový transparentní účet, který jsme pro tento účel otevřeli u Komerční banky. Jeho číslo je: 88448845/0100. Zároveň ale nepřestáváme doufat, že na svou dosavadní práci s ubytováváním rodičů v motolské nemocnici budeme moci v mezích – než se podaří vybudovat ubytovnu novou – znovu navázat.

Za zachování rodičovské ubytovny vznikla už v květnu petice, kterou podepsalo víc než 13.000 lidí. K petici se připojili i profesori Jan Sokol a Helena Hašková, doc. Iva Holmerová, spisovatelka Hana Jelínková, europoslanec Tomáš Zdechovský i známé herečky a herci – Hana Maciuchová, Zuzana Bydžovská, Zdeněk Svěrák, Vladimír Javorský, Stanislav Zindulka... Za všechnu podporu jsme velice vděční: nejen za podpisy pod peticí, ale i za všechny povzbudivé dopisy, e-maily i telefonáty. V září petici projednal Petiční výbor Poslanecké sněmovny a podrobněji se jí snad ještě bude zabývat Senát. (Na sněmovním webu je z jednání petičního výboru k dispozici zvukový záznam i jeho přepis – odkazy najdete i na našem facebooku.)

Před předáním petice a petičních archů do Poslanecké sněmovny. Mezi autory petice jsou i dva rodiče, jejichž děti se v Motole léčily: Bronislava Urbánková ze Zábřeha – ta v roce 1993 pomáhala naši ubytovnu zakládat, a Tomáš Zelený, který bydlí v Praze; on sám tedy služby ubytovny nepotřeboval: jeho podpora je projevem solidarity s mimopražskými rodiči.

Sourozenci Vendulka a David (na snímku vlevo se svou maminkou) právě s velkou radostí zkoušejí pískací lízátka. Stojí na prahu bytu, který teď jejich rodině můžeme nabídnout, když se potřebují v Praze ubytovat během léčby nejmladší dcery Mirunky. Do Prahy přijíždějí na opakovaně kratší hospitalizace, během nichž od léta využívali naši ubytovnu v Motole: jeden z rodičů vždycky doprovázel Mirunku na oddělení, druhý byl s jejími dvěma malými sourozenci, Davidem a Vendulkou, na ubytovně a po několika hodinách se střídali – celá rodina tak zátěž léčby, péči o všechny děti i nucené odloučení zvládala lépe. Poté, co jsme ubytovnu museli vystěhovat, nabídla nemocnice rodině hotelový pokoj za 400,- Kč za osobu a noc, tedy 1.200,- Kč za noc. Na to ale rodina nemá, a tak začala využívat byt v Hodkovičkách – i když to znamená delší cestování po Praze. Na prostřední fotce Vendulka zkouší novou dětskou kuchyň, kterou jsme do bytu pro děti pořídili – s vařením jí pomáhá naše praktikantka Eliška Garnolová z Vyšší odborné školy sociální v Olomouci. Na klinice, kde se Mirunka léčí, mají návštěvní omezení pro sourozence: Davídek už oslavil šesté narozeniny, tak dovnitř za sestřičkou může, ale Vendulka ji smí pozdravit jenom přes sklo. V mnoha západoevropských nemocnicích se už s takovým omezením vůbec neseťkáte.

Od 1. listopadu můžeme rodičům, jejichž dítě je hospitalizované ve FN Motol a kterým z nějakého důvodu nevyhovuje ubytování poskytované nemocnicí (nebo na ně nemají finanční prostředky), zatím dále nabízet jen zázemí bytu, který máme pro ubytování rodičů už několik let pronajatý od našeho sponzora, společnosti Mibcon, v Praze–Hodkovičkách. Z Motola je to sice trochu z ruky, ale pro mnoho rodin je to i tak přijatelné a vítané řešení.

Čtyřměsíční Eliška prodělala počátkem listopadu v motolské nemocnici operaci srdce. Na snímku je Eliška zachycená, jak se spokojeně dospává na velké posteli v bytě v Hodkovičkách. Maminka s ní přijela až ze Slovenska a možnost ubytování velmi uvítala: jednak před operací – to i s Eliškou, když přijely s denním předstihem, aby včas stihly nástup do nemocnice, jednak těsně po operaci, kdy nemohla být s Eliškou v nemocnici a potřebovala zázemí pro sebe, a pak také po propuštění z nemocnice, kdy v Praze i s dcerkou čekala na odvoz domů.

– dům je v provozu od roku 2004 a rodinám tu můžeme nabízet hlavně respitní pobyty; naše dlouholeté plány na stavbu ošetrovatelské jednotky, která by měla vyrůst na přilehlé zahradě, jsou zatím stále jen na papíře a v našich myslích, kde je léta opatrujeme a postupně rozvíjíme.

A protože samozřejmě můžeme dělat jen to, nač stačíme, snažíme se netrápit tím, co by mohlo být, kdybychom už měli postavený i druhý dům a kdyby náš malý tým byl větší. A kdybychom měli v Praze pro ubytování rodičů větší zázemí. Jsme vděční, že můžeme být rodinám s vážně nemocnými dětmi k užítku tím, co máme k dispozici teď, a nemáme toho koneckonců vůbec málo: zázemí krásného domu v Malejovicích, malé, ale pěkné zázemí pro ubytování

V letošním roce se o naší práci dozvěděla z médií spousta lidí nejen kvůli dění kolem motolské ubytovny, ale také z článků, které vyšly v souvislosti s cenou „EY Společensky prospěšný podnikatel roku 2015“, která mi byla letos 1. března udělena na slavnostním večeru na Žofině. Z toho ocenění mám ohromnou radost. Ono totiž i označení ceny moc pěkně koresponduje s celou naší prací, včetně dění kolem našeho dětského hospice v Malejovicích. Děti, které k nám se svými blízkými během roku přijíždějí, velice často chtějí také něco podnikat, do něčeho zajímavého se pouštět, což je úplně přirozené a normální. Dětské hospice také nejsou náhradou za nemocnici, ale vytvářejí inspirativní a bezpečný prostor pro aktivní život dětem a mladým lidem, kteří se musejí vyrovnávat s nějakou vážnou nemocí nebo stavem, a čelí tak různým omezením. Mezi hosty našeho domu bývají i pozůstalí rodiče a sourozenci dětí, které umřely. Schází se tu velmi pestré společenství lidí z celé České republiky; mnozí z nich se navzájem už znají a často si pobyt v Malejovicích domlouvají tak, aby se tu spolu sešli. V provozu máme zatím první dům, zrekonstruovanou budovu bývalé vesnické školy

Čekání u trouby v tzv. cvičné kuchyni, než se upečou "pizza tyčinky". Mezi dětmi, které do Malejovic jezdí, najdete jak děti nemocné, tak jejich sourozence, i děti, kterým umřel bráška nebo sestřička – u některých dětí někdy na první pohled nepoznáte, s jakým trápením se kdo z nich potýká.

Počátkem července jsme s velkou radostí a velkým vděkem převzali veliký dar – nový devítimístný automobil Mercedes-Benz Vito Tourer! Peníze na zakoupení nového auta nám prostřednictvím našich dlouholetých podporovatelů, společnosti Horizon Holding, věnovala nadace Ted Arison Family Foundation. Klíček tak má poprvé ve své historii svůj vlastní nový a spolehlivý velký automobil, díky němuž můžeme vozit více lidí najednou a jezdit do rodin po celé České republice i s objemnějším vybavením z naší půjčovny ošetrovatelských pomůcek. Byl to zároveň úžasný dárek k pětadvacátým narozeninám, které Nadační fond Klíček letos oslavil.
Foto © Franck Allasseur

rodičů v Praze, půjčovnu ošetrovatelských pomůcek, které vozíme do rodin po celé České republice, zaměstnáváme také dvě herní specialistky, které působí na dětském oddělení Městské nemocnice Ostrava, provozujeme non-stop poradenskou telefonní linku pro rodiče i zdravotníky, zejména pro otázky společného pobytu rodičů s hospitalizovanými dětmi a pak pro otázky spojené s péčí o vážně a nevléčitelně nemocné děti. Máme také k dispozici velikou knihovnu, jejíž odborná část obsahuje spoustu užitečných knih...

V knihách nacházejí poučení a inspiraci jak naši zaměstnanci, tak studenti, kteří k nám přijíždějí na různé dlouhé praxe. Čas od času rád sáhne po zajímavé knížce i leckterý z našich hostů. Do knihovny pořizujeme jak odbornou literaturu, tak například kvalitní beletrii pro děti i dospělé. Občas se nám podaří přispět k tomu, že nějaká užitečná kniha ze zahraničí vyjde v českém jazyce. Nakladatelství Portál v loňském roce vydalo nově zrevidovaný překlad zásadního díla Elisabeth Kübler Rossové, O smrti a umírání. Můj muž se podílel na překladu prvního vydání a nyní dostal příležitost celý překlad znovu projít a zkontrolovat. Knížku opatřila výborným doslovem profesorka Helena Haškovcová.

Když jsme letos o první adventní neděli vyšli po mši z kostela mezi stánky na vánočním trhu, vonělo to všude skořicí, jehličím a svařeným vínem. Silně se mi v tu chvíli vybavil loňský advent, kdy se našim přátelům ztratil mladý, už dospělý syn Vojta. Po několika dnech plných zoufalého hledání a ochromujícího a mučivého strachu a současně opatrované naděje, že se Vojta ještě někde najde živý, objevila rodinná známá Vojtovu fotku na internetu v nějaké policejní databázi nalezených osob, po jejichž totožnosti se pátrá – Vojtu srazil vlak a na místě ho usmrtil. Vojtovi rodiče se na tomto světě už nedozvědí, s čím Vojta z tohoto světa odcházel. Žádný dopis na rozloučenou nenechal a zároveň se zdá, že nešlo jen o nešťastnou nehodu. V následujících měsících jsme se v okolí Klíčku setkali ještě s jedním podobným odchodem z našeho pozemského světa. Přivedlo nás to blíž k trápení rodin, kde blízký člověk odejde náhle a nečekaně, pod tíží nemoci, která mu ukrájuje spíše psychické, nežli fyzické síly. Trápení, s nímž se setkáváme, má tolik různých podob – a je tolik nezodpovězených otázek, které tu po odchodu blízkého člověka zůstávají...

Při oné adventní mši také zaznělo, že „je třeba věřit zaslíbením, aby se mohla díť“. Dovolím si být v tomto předvánočním čase hodně osobní: nevím, jak bychom bez kotvy své křesťanské víry zvládali nápor posledních měsíců, kdy jsme čelili velké svévoli a nespravedlnosti, a to nejen od ředitele motolské nemocnice. V jednom z minulých Svižníků jsem psala o tom, jak se můj muž právě v motolské ubytovně nakazil z vodovodního potrubí tuberkulózou – dokonce typem, který byl velmi rezistentní na klasickou léčbu. Stalo se to před devatenácti lety a já jsem Pánu Bohu celé ty roky vděčná, že se tenkrát nevyplnily lékařské prognózy a že mám vedle sebe kromě skvělého muže i dvě skvělé děti. V tu dobu, kdy manžel tak vážně onemocněl, jsme začali každý den číst jeden žalm – postupně dokola celý žaltář. A tak je to celých těch devatenáct let, jen časem přibýly některé další silné modlitby, skrze něž nám přichází posila, klid a vnitřní síla.

Máme za sebou i jako Klíček velmi dobrodružné období, a i když to byl bouřlivý čas a zažívali jsme – a v mnoha ohledech stále zažíváme – nelehkou dobu, cítíme zároveň vděk a radost. Možná máte podobnou zkušenost: člověk se dostane do těžké situace, tak těžké, že si začne dělat starosti, jak to všechno zvládne a přestojí, a najednou přichází pomoc, a to třeba v podobě, o jaké se mu ani nesnilo. Upřímně děkuji všem, kdo se na pomoci Klíčku jakkoli podílíte!

Přeji Vám všem do celého nového roku, abyste kolem sebe měli dobré lidi a abyste i Vy byli pro své blízké nablízku vždycky, když Vás budou potřebovat – a nejen tehdy. Neměli bychom zapomínat na ty, kdo nás mají rádi a kdo čekají, až si na ně uděláme čas.

Za Nadační fond Klíček Vám dobrý a pozeňnaný rok 2017 přeje

Markéta Královcová

Vydal © Nadační fond a Sdružení Klíček, Vánoce 2016.
Malejovice 22, 285 04 Uhlířské Janovice; tel. 775 204 109,
e-mail: kliccek@kliccek.org; web: www.kliccek.org
Bankovní spojení: Komerční banka, č.ú. 21130111/0100